

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 14642/2022
22.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Игор Прокоповић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, са седиштем у Крагујевцу, ради уплате доприноса за здравствено осигурање, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 5011/21 од 26.10.2021. године, у седници одржаној 22.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 5011/21 од 26.10.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 5011/21 од 26.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 4932/20 од 09.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор пресуђене ствари изјављен од стране тужене, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да Републичком фонду за здравствено осигурање РС за тужиоца уплати доприносе по основу здравственог осигурања, за период од 27.03.2012. године до 27.03.2013. године, на износ од 22.457,66 динара, и то по стопама које ће важити на дан уплате, те да о извршеној уплати достави доказ тужиоцу, као неоснован. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 5011/21 од 26.10.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавило ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да у овом случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20), пошто не постоји потреба разматрања правних питања

од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити новог тумачења права, већ се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање. Предмет тражене правне заштите је уплата доприноса за здравствено осигурање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева тужиоца засноване су на примени одговарајућих одредби материјалног права, одредбе члана 78. став 2. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, и у складу су са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоврсним захтевима, заснованом на истом правном основу и истом или сличном чињеничном стању, као у овој парници. Тужилац указује на постојање другачијих одлука што нужно не значи и другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу .оје не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради уплате доприноса поднета је 17.08.2020. године, а предмет спора је захтев тужиоца да се обавезе тужена да у корист тужиоца уплати доприносе на основице додатка на плату по основу мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености (правноснажном и извршном пресудом досуђени износ од 22.457,66 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413, у вези члана 410. став 2. тачка 5, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић